

Sygn. akt **VIII Gz 169/18**

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy,

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj (sprawozdawca)

Sędziowie: SO Agnieszka Kądziołka

SO Patrycja Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2018 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy upadłościowej upadłej M. H. nieprowadzącej działalności gospodarczej

na skutek zażalenia wierzyciela K. C. na postanowienie Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 22 stycznia 2018 roku, sygn. akt VII GUp 45/17 „of”,

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

SSO Agnieszka Kądziołka SSO Piotr Sałamaj SSO Patrycja Baranowska

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Koszalinie z 10 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII GU 69/17 „of”, ogłoszono upadłość upadłej M. H. jako osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej.

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2018 r., sygn. akt VII GUp 45/17 „of” (k. 129 i nast.), Sąd Rejonowy w Koszalinie: w pkt. I. ustalił plan spłaty wierzycieli upadłej w ten sposób, że określił obowiązek spłaty wierzycieli w okresie 36 miesięcy w miesięcznych ratach (pierwsza rata płatna do 15 kwietnia 2018 r.) w wymiarze łącznym 500 zł miesięcznie (pierwsza rata 499,99 zł); w pkt. II. zastrzegł, że w przypadku wykonania planu spłaty pozostała część zobowiązań upadłej będzie podlegać umorzeniu, z wyłączeniem wierzytelności określonych w art. 491²¹ ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2017 r. poz. 2344 z późn. zm.; dalej: pr. upadł.).

Sąd Rejonowy powyższe rozstrzygnięcie wydał na podstawie (...) ust. 1 oraz art. 491¹⁵ pr. upadł., opierając je na następujących ustaleniach.

Syndyk masy upadłości uznał wierzytelności czworga wierzycieli; listy wierzytelności nie zostały zaskarżone, zostały zatwierdzone przez sędziego-komisarza. Wynagrodzenie syndyka zostało ustalone i pokryte ze środków masy upadłości. Dnia 30 października 2017 r. syndyk złożył ostateczny plan podziału funduszy masy upadłości, który został zatwierdzony postanowieniem sędziego-komisarza z 11 grudnia 2017 r. Został również wykonany. Dnia 29 grudnia 2017 r. syndyk złożył ostateczne sprawozdanie z czynności i ostateczne sprawozdanie rachunkowe. Pismem z 14 grudnia 2017 r. upadła wniosła o ustalenie planu spłaty wierzycieli z przyjęciem okresu 24 miesięcy oraz wysokości miesięcznej raty 150 zł. Wniosek upadłej doręczono syndykowi i wierzycielom celem ustosunkowania się. Syndyk w piśmie z 22 grudnia 2017 r. poinformował, że upadła rzetelnie współpracowała w toku postępowania. Wierzyciel I. K.

poinformował, że zaproponowane warunki spłaty wierzycieli nie są odpowiednie, bowiem gwarantują uzyskanie przez wierzycieli jedynie ułamka ich wierzytelności; wskazał przy tym, że upadła nierzetelnie przedstawia swoją sytuację majątkową. Pozostali wierzyciele nie skorzystali z możliwości ustosunkowania się.

Sąd Rejonowy ocenił, że nie zachodzi przesłanka do umorzenia zobowiązań upadłej bez ustalania planu spłaty. Wskazał, że nie jest zasadne uwzględnienie zakresu spłaty wierzycieli wnioskowanego przez upadłą, lecz uzasadnienie znajduje przyjęcie planu spłaty na okres 36 miesięcy w ratach po 500 zł każda (z tym, że pierwsza rata w wysokości 499,99 zł). Uwzględnił, że zadłużenie upadłej w wyniku wykonania ostatecznego planu podziału funduszy masy upadłości wynosi 274.927,47 zł, a plan spłaty sprawi, że upadła ureguluje swoje zobowiązania co do kwoty 17.999,99 zł. Ustalając wysokość rat Sąd miał na uwadze, że oddłużenie upadłej odbywać się będzie kosztem jej wierzycieli, więc upadła powinna stanowczo ograniczyć swoje potrzeby tak, aby maksymalnie zmniejszyć stopień pokrzywdzenia wierzycieli. Sąd wziął również pod uwagę realne możliwości spłaty zadłużenia, konieczność utrzymania oraz wysokość niezaspokojonych wierzytelności i realność zaspokojenia w przyszłości. Ponadto zwrócił uwagę, że z urzędu jest wiadome, że prawomocnym postanowieniem z 17 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy w Koszalinie (sygn. akt VII GUp 47/17) ustalił plan spłaty wierzycieli męża upadłej – J. H., określając plan spłaty również na 36 miesięcy z ratą w kwocie 100 zł, ustalając, że osiąga on miesięcznie dochód 1.046,94 zł. Łącznie małżonkowie – upadła i J. H. miesięcznie uzyskują 2.998,62 zł. W marcu 2017 r. wskaźnik minimum socjalnego obrazuje modelowe koszty utrzymania dwuosobowego gospodarstwa domowego emerytów na poziomie 1.863,41 zł (kwota ta uwzględnia wydatki na mieszkanie, żywność, edukację, kulturę i rekreację, odzież i obuwie, higienę, ochronę zdrowia, transport i łączność etc.). Różnica między dochodem małżonków oraz ww. kwotą wynosi – po uwzględnienia planu spłaty J. H. – 1.034 zł. W modelu minimum socjalnego wydatki na leczenie uwzględniały 163,34 zł, zaś małżonkowie wydatkują ok. 500 zł, więc rzeczywiście różnica w dochodach małżonków od ww. modelu wynosi 698 zł. Stąd rata w wysokości 500 zł jest realna do udźwignięcia i jest zbliżona do kwoty potrącaniej na rzecz masy upadłości w postępowaniu upadłościowym. Chcąc uzyskać oddłużenie upadła musi podjąć starania jak najwyższego zaspokojenia wierzycieli. Pozostałe środki pozwolą rodzinie dłużniczki na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych, nie spowodują jednak wydatków na żywność i lekarstwa. Ustalenie wyższej raty bez wystarczającego prawdopodobieństwa, że będzie spłacana, byłoby niehumanitarne i sprzeczne z ideą upadłości konsumenckiej.

Na powyższe postanowienie wierzyciel K. C. złożyła zażalenie (k. 141), wnosząc o zmianę wysokości przysługujących jej rat. Wyjaśniła, że uzyskana na podstawie ustalonego planu spłaty kwota będzie rażąco niska do przysługującej jej wierzytelności oraz w stosunku do uzyskiwanych przez upadłą dochodów. Zwróciła uwagę, że oprócz emerytury upadła uzyskuje dochód z działalności gospodarczej prowadzonej na rzecz syna upadłej – wielokrotnie była widziana w miejscach prowadzenia tej działalności gospodarczej. Ponadto zwróciła uwagę, że upadła nierzetelnie przedstawia swoją sytuację majątkową.

W odpowiedzi na zażalenie (k. 158) upadła wniosła o oddalenie zażalenia oraz wniosku wierzyciela o przywrócenie terminu na wniesienie zażalenia. W uzasadnieniu wskazała, że wierzycielka nie wniosła zastrzeżeń do złożonego przez upadłą planu spłaty, a ustalona przez Sąd pierwszej instancji liczba i wysokość rat jest dużym obciążeniem. Odnośnie do przywrócenia terminu zarzuciła, że wierzycielka nie zgłosiła zmiany adresu, a przedłożone do wniosku zaświadczenie z rehabilitacji nie zawiera podstawowych informacji o jej przebiegu i jest wystawione przez prywatny ośrodek.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie w niniejszej sprawie okazało się skuteczne o tyle, że doprowadziło do uchylecia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W pierwszej kolejności przeprowadzone postępowanie daje podstawę do wątpliwości, czy postępowanie upadłościowe upadłej nie powinno podlegać umorzeniu na podstawie art. 491¹⁰ ust. 3 w zw. z ust. 2 pr. upadł. Jak stanowi art. 491¹⁰ ust. 2 pr. upadł. jeżeli upadły nie wskaże lub nie wyda syndykowi całego majątku, niezbędnych dokumentów lub w inny sposób nie wykonuje ciężących na nim obowiązków, sąd, z urzędu albo na wniosek syndyka lub wierzyciela,

po wysłuchaniu upadłego, syndyka, a w razie potrzeby także wierzycieli, umarza postępowanie, chyba że uchybienie przez upadłego ciężącym na nim obowiązkom nie jest istotne lub przeprowadzenie postępowania jest uzasadnione względami słuszności lub względami humanitarnymi. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy podstawa do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości ujawni się po ogłoszeniu upadłości. Brzmienie powyższych przepisów daje podstawę do stwierdzenia, że w toku postępowania upadłościowego sąd powinien mieć na uwadze, czy nie ujawniły się podstawy, które powodowałyby oddalenie wniosku o ogłoszenie upadłości. Nie jest konieczny w tym zakresie wniosek wierzyciela czy syndyka, bowiem umorzenie na tej podstawie postępowania, jak wynika z przytoczonych przepisów, następuje także z urzędu.

Analiza materiału procesowego oraz dowodowego w aktach postępowania poddaje w wątpliwość ocenę, że w niniejszej sprawie nie ujawniły się podstawy do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości, czyli okoliczności mogące świadczyć o występowaniu bezwzględnej negatywnej przesłanki ogłoszenia upadłości z art. 491⁴ ust. 1 pr. upadł. (doprowadzenie do niewypłacalności lub istotne zwiększenie jej stopnia umyślnie lub skutek rażącego niedbalstwa), a także względnych negatywnych przesłanek ogłoszenia upadłości uregulowanych w art. 491⁴ ust. 2-4 pr. upadł. W tym kontekście zachodziła potrzeba uwzględnienia, na jakich podstawach zostało wydane postanowienie Sądu Rejonowego w Koszalinie z 10 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII GU 69/17 „of”, będące podstawą prowadzenia postępowania upadłościowego, w którym wydano zaskarżone postanowienie. Tylko analiza owego postanowienia w kontekście następczego postępowania upadłościowego pozwala na ocenę, czy po ogłoszeniu upadłości ujawniły się podstawy do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości (art. 491¹⁰ ust. 3 pr. upadł.).

W uzasadnieniu postanowienia o ogłoszeniu upadłości wyjaśniono: „Wedle oświadczenia dłużniczki jest ona osobą niewypłacalną i nie jest w stanie regulować swoich zaległych zobowiązań. W stosunku do dłużniczki nie toczyło się w okresie ostatnich dziesięciu lat żadne postępowanie o charakterze upadłościowym. Wnioskodawczyni nie prowadziła działalności gospodarczej. Nie ma zatem przeszkód dla ogłoszenia jej upadłości. W ocenie Sądu aktualna sytuacja wnioskodawczyni przemawia za wszczęciem postępowania upadłościowego.” (k. 4). Zaprezentowana w tym fragmencie uzasadnienia ocena (subsumpcja) dość enigmatycznie wyjaśnia, dlaczego upadła została uznana za niewypłacalną, a także nie wskazuje daty, kiedy niewypłacalność nastąpiła. Trudno też dostrzec w uzasadnieniu ocenę wniosku upadłej pod kątem bezwzględnej przesłanki ogłoszenia upadłości z art. 491⁴ ust. 1 pr. upadł., jak i rozważenia względnych negatywnych przesłanek ogłoszenia upadłości wynikających z art. 491⁴ ust. 2 pkt 3 i 4, a także art. 491⁴ ust. 4 pr. upadł.

W oparciu o akta postępowania należało ocenić, w kontekście podstaw ogłoszenia upadłości stwierdzonych w uzasadnieniu postanowienia o ogłoszeniu upadłości, że mogły zostać ujawnione w toku postępowania upadłościowego okoliczności stanowiące podstawę do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Odnotować należy, że Sąd pierwszej instancji w toku postępowania upadłościowego rozpoznawał wniosek wierzyciela K. C. o umorzenie postępowania upadłościowego i oddalił tenże wniosek postanowieniem z 13 września 2017 r. (k. 70), niemniej późniejszy przebieg postępowania skłania ku stwierdzeniu, że zostały przytoczone później kolejne okoliczności uzasadniające rozważenie umorzenie postępowania.

Należy stwierdzić, że wierzyciele K. C. i Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Miastku I. K. (pismo wierzyciela, k. 127) wskazywali na fakt, że upadła nierzetelnie przedstawia swoją sytuację osobistą i majątkową, w tym co do źródeł dochodów, a także wyzbywania się nieruchomości i brak wyjaśnienia co do środków przeznaczonych z tego wyzbycia. Na uwagę zasługuje, że w załączeniu do rozpoznawanego zażalenia wierzyciel K. C. przedłożyła wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z 23 października 2013 r., sygn. akt I C 413/12 (k. 152-153), uznający za bezskuteczną wobec niej czynność prawną upadłej i jej męża na rzecz B. R.. Powyższe okoliczności, jako że nie były znane w toku postępowania o ogłoszenie upadłości, powinny zostać rozpoznane w trybie art. 491¹⁰ ust. 3 pr. upadł., w szczególności pod kątem przesłanek z art. 491⁴ ust. 1 i ust. 2 pkt 4 oraz ust. 4 pr. upadł. W tych okolicznościach ustalenie planu spłaty wierzycieli wydaje się przedwczesne.

Odnosnie do samego ustalenia planu spłaty wierzycieli należy stwierdzić, że w tym zakresie ustalenia faktyczne okazały się niewystarczające. Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 491¹⁵ ust. 4 zdanie drugie pr. upadł. ustalając plan spłaty wierzycieli, sąd bierze pod uwagę możliwości zarobkowe upadłego, konieczność utrzymania upadłego i osób pozostających na jego utrzymaniu, w tym ich potrzeby mieszkaniowe, wysokość niezaspokojonych wierzytelności i realność ich zaspokojenia w przyszłości. Z brzmienia przytoczonego przepisu wynika, że obowiązkiem sądu jest, przed ustaleniem planu spłaty, dokonanie ustaleń faktycznych obejmujących fakty istotne dla oceny kryteriów z art. 491¹⁵ ust. 4 zdanie drugie pr. upadł, np. możliwości zarobkowych dłużnika. Podkreślić przy tym należy, że kryterium istotnym dla ustalenia planu spłaty są możliwości zarobkowe dłużnika, a nie jego aktualne zarobki. Zgodzić należy się z obecnym w literaturze stanowiskiem, że sąd upadłościowy powinien ustalić: wykształcenie upadłego, jego doświadczenie zawodowe, wszelkie dodatkowe uprawnienia, dochody, jakie uzyskiwał w ostatnich latach, stan zdrowia oraz wszelkie inne czynniki, jakie mogą wpływać na możliwości zarobkowe (zob. P. Janda, Komentarz do art.491(15) ustawy - Prawo upadłościowe, LEX/el.).

Podobnie należy odnieść się do pozostałych kryteriów określonych we wskazanym przepisie. Mianowicie, przy ocenie kosztów utrzymania (konieczność utrzymania upadłego) należy wziąć pod uwagę, że ustalając plan spłaty, trzeba zapewnić upadłemu raczej utrzymanie na poziomie minimalnym niż przeciętnym; dłużnik, który jest niewypłacalny i którego niewykonane zobowiązania ostatecznie zostaną umorzone, powinien w okresie wykonywania planu spłaty zaspokoić swoich wierzycieli w maksymalnie możliwym stopniu, nawet kosztem zaspokajania potrzeb własnych i rodziny (zob. A. Hrycaj, A. Owczarewicz, A. Pawłowski, Postanowienie sądu o ustaleniu planu spłaty w postępowaniu upadłościowym prowadzonym wobec osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej, „Doradca Restrukturyzacyjny” 2016, nr 4). Oczywiście przy tej ocenie należy również uwzględnić istotę postępowania upadłościowego wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, w tym względy humanitarne i słuszności.

Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wynika, że przy ustalaniu planu spłaty uwzględniono: uzyskiwany przez upadłą i jej męża zarobek w łącznej kwocie 2.998,62 zł (dochód upadłej – 1.951,68 zł, dochód jej małżonka – 1.046,94 zł), fakt, że wobec małżonka upadłej ogłoszono upadłość i ustalono plan spłaty na 24 miesiące w ratach po 100 zł każda, fakt, że upadła nie utrzymuje innych członków rodziny, mieszka w mieszkaniu syna (nie wynajmuje mieszkania), a minimum socjalne dwuosobowego emeryckiego gospodarstwa domowego wynosi 1.863,41 zł miesięcznie. Sąd wskazał również, że małżonkowie na leki wydają ok. 500 zł miesięcznie. Powyższe nie uwzględnia jednak wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, bowiem przede wszystkim koncentruje się na rzeczywistych zarobkach upadłej, nie zaś na jej możliwościach zarobkowych. Ponadto wątpliwości budzi zgromadzony w ramach postępowania materiał dowodowy.

Należy stwierdzić, że z przedłożonego przez upadłą dokumentu – decyzji ZUS z 30 maja 2017 r. wynika, że dochód upadłej netto wynosi 1.951,82 zł (k. 123). Upadła wyjaśniła, że prowadzi gospodarstwo domowe z mężem, oboje są osobami z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności (k. 122). Uprzednio, wnosząc o ustalenie planu spłaty, wyjaśniła, że ponosi wydatki: 150 zł na prąd, gaz, opał, 50 zł na wodę, śmieci, 350 zł na koszty leczenia, 750 zł na życie i środki czystości (łącznie daje to kwotę 1.300 zł – k. 117). Brak jest wyjaśnienia, czy są to wydatki jej i męża wspólnie, czy wyłącznie wydatki upadłej, ponadto nie ma w tym zakresie żadnych dowodów potwierdzające wskazane wydatki. Brak jest przy tym wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, na jakiej podstawie przyjęto, że wydatki na leczenie wynoszą 500 zł, skoro upadła deklaruje wydatki na poziomie 350 zł.

Upadła w toku postępowania upadłościowego wskazała, że od 2007 r. pozostaje osobą bezrobotną, a od 2010 r. – po wypadku komunikacyjnym – jej stan zdrowia nie pozwalał jej na zatrudnienie (wymagała rehabilitacji). Zauważyć jednak należy, że w toku postępowania upadła przedłożyła dokumenty, z których wynika, że w postępowaniu sądowym przed sądem ubezpieczeń społecznych biegły sądowy ocenił, że upadła jest częściowo niezdolna do pracy w okresie 5 lat od 4 grudnia 2014 r. (k. 55), jednak brak jest przy tym orzeczenia wydanego w sprawie, z której opinia ta pochodzi. Nie jest wiadome, czego dotyczyła ta sprawa, a także, czy opinia została w tamtej sprawie uwzględniona i czy upadła

faktycznie pozostaje częściowo niezdolna do pracy. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że przedłożony dokument wspomina o częściowej, nie zaś całkowitej niezdolności upadłej do pracy.

Oprócz powyższego dokumentu upadła przedłożyła dokumentację medyczną, lecz pochodzącą z 2010-2014 r. (k. 58-61, 63-64, 66). Dokumentacja ta, w kontekście tego, że samo postępowanie o ogłoszenie upadłości toczyło się od 2017 r., wydaje się nieaktualna i wymaga weryfikacji pod względem aktualnego stanu zdrowia upadłej.

Upadła przedłożyła także zaświadczenia z PUP w K. z lat 2014-2015 (k. 56, 62). Poważne wątpliwości budzi przytaczana przez upadłą okoliczność o zakwalifikowaniu jej przez PUP w K. do profilu III stopnia osób bezrobotnych (brak ofert pracy dla osób sklasyfikowanych w tej grupie osób bezrobotnych). Wprawdzie taka adnotacja widnieje na zaświadczeniu z 11 sierpnia 2014 r. (k. 62), jednakże jest ona dopisana odręcznie i nieopatrzona podpisem oraz pieczęcią pracownika PUP. Ponadto wydruk zaświadczenia posiada przekreślony fragment tekstu „informacje dodatkowe”, co pozwala domniemywać, że adnotacja ta została dopisana po wydaniu zaświadczenia. Na pierwszy rzut oka może się wydawać, że jest to odręczna adnotacja samej upadłej, ponieważ charakter pisma na tym zaświadczeniu wydaje się zbliżony do pisma upadłej z 22 grudnia 2017 r. pisanego przez nią odręcznie (k. 122). Ponadto późniejsze zaświadczenie z PUP w K. z 22 lipca 2015 r. (k. 56) analogicznej adnotacji nie zawiera.

Co więcej, upadła powoływała się na orzeczonego umiarkowany stopień niepełnosprawności swój i swojego męża, choć w aktach postępowania brak jest stosownego dokumentu urzędowego dotyczącego jej męża. Natomiast przedłożone przez upadłą dokumenty dotyczące jej samej są podstawą do stwierdzenia, że upadła nie posiada aktualnie orzeczonej niepełnosprawności – przedłożone przez nią orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. z 2 marca 2015 r. dokumentuje, że umiarkowany stopień niepełnosprawności orzeczonego wobec upadłej okresowo do 31 grudnia 2016 r. (k. 57). Upadła nie przedłożyła kolejnego orzeczenia ani nie wyjaśniła, aby ponownie ubiegała się o wydanie stosownego orzeczenia.

W kontekście braku możliwości znalezienia zatrudnienia wskazać w tym miejscu należy, że wedle zasad doświadczenia życiowego można stwierdzić, że obecnie wielu pracodawców ubiega się o zatrudnienie osób z orzeczonego stopniem niepełnosprawności do lekkich prac, bowiem w ten sposób pracodawcy uzyskują dofinansowanie kosztów zatrudnienia pracownika z niepełnosprawnością z PFRON oraz uzyskują zwolnienie ze składek na PFRON. Zarazem trzeba zwrócić uwagę, że przy ustaleniu planu spłaty należy oceniać możliwości zarobkowe, nie zaś rzeczywisty zarobek. W tym kontekście należało również ocenić także zeznania upadłej podczas rozprawy 13 września 2017 r., w których upadła zeznała, że sporadycznie pomaga synowi przy prowadzeniu działalności gospodarczej, ponieważ „my musimy zmniejszyć koszty” (k. 68).

Na marginesie nadmienić należy, że upadła w toku postępowania o ogłoszenie upadłości i w postępowaniu upadłościowym wskazywała, że wraz z mężem została poszkodowana w wypadku komunikacyjnym. Nie wyjaśniła jednak, czy do wypadku tego doszło z ich winy, czy z winy osoby trzeciej, a jeżeli tak, to czy małżonkowie ubiegali się lub uzyskali od sprawcy albo ubezpieczyciela odszkodowania, zadośćuczynienia albo odpowiedniej renty (art. 444, art. 448 k.c.), a jeżeli tak, to w jakiej wysokości i na co te środki zostały przeznaczone.

Wszystkie powyżej opisane okoliczności dają podstawę do oceny, że ustalenie planu spłaty wierzycieli wymaga wyjaśnienia okoliczności sprawy w celu ustalenia rzeczywistych możliwości zarobkowych upadłej oraz rzeczywistych kosztów koniecznego utrzymania upadłej. Dopiero po uzupełnieniu ustaleń faktycznych możliwe będzie ustalenie planu spłaty w sposób przewidziany w art. 491¹⁵ ust. 4 pr. upadł. z uwzględnieniem wszystkich wskazanych tam kryteriów.

Z powyższych względów zaskarżone postanowienie należało uchylić na podstawie art. 386 § 4 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i w zw. z art. 229 pr. upadł.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy w pierwszej kolejności rozważyć stanowisko wierzycieli co do umorzenia postępowania upadłościowego na podstawie art. 491¹⁰ ust. 3 pr. upadł., zwłaszcza w kontekście pisma wierzyciela z 21

grudnia 2017 r. (k. 127) oraz załączonego do zażalenia wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 23 października 2013 r. (k. 152-153), poprzez ustalenie z urzędu, czy w toku postępowania nie ujawniły się podstawy do oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości. W przypadku stwierdzenia braku ujawnienia tych podstaw i niewydaniu postanowienia o umorzeniu postępowania należy odnieść się do tej kwestii w postanowieniu o ustaleniu planu spłaty. W dalszej kolejności, w przypadku braku podstaw do umorzenia postępowania, należy uzupełnić postępowanie dowodowe, wyjaśniając okoliczności faktyczne sprawy, w szczególności kwestie związane z możliwościami zarobkowymi upadłej, w tym dotyczące jej wykształcenia, doświadczenia, stanu zdrowia, statusu osoby niepełnosprawnej, braku zatrudnienia (w kontekście pomocy synowi w prowadzeniu działalności gospodarczej). W tym zakresie należy wyjaśnić wątpliwości wynikające ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji, które to wątpliwości wskazano szczegółowo w niniejszym uzasadnieniu.

SSO Agnieszka Kądziołka SSO Piotr Sałamaj SSO Patrycja Baranowska

(...)

S., (...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

(...)

3. (...) (...).